UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput X. Sor. Joanna pro totius orbis peccatis enormes à Tartareis spiritibus pœnas, dolores ac Martyria sustinet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Visual Library

Hisce prædulcibus affectuumque plenissimis verbis Sacer Sponsus cor Sponsæ suæ velut aureis totidem spiculis sagittavit. At verò aliâ quadam vice Joannam totam quantam desiderio patiendi succendit. Dum nimirum aliquando illa coram Crucifixo plorans consistit, videt Dominum undique vehementer consauciatum, in quolibet autem vulnere seipsam intuebatur perinde atque in lucidissimo quodam speculo. Pari modo videbat, quòd è Christi vulneribus in pectus suum radii procederent, solis radiis longè lucidiores ac pulchriores, qui animam ejus penetrabant, sic ut eâ ratione non illustraretur solùm, Divinoque amore succenderetur, sed cor ejus etiam tanquam ingenti incendio, patiendi desiderio deflagraret, ita ut omne id quod antehac perpessa fuerat, imò adversa omnia, ærumnæ doloresque qui unquam ab ullo tolerari possint, ei nihil essent. Moriebatur morte vitali, ut moreretur, eratque ei omnium gravissima crux & martyrium, quòd pro Ecclesia Catholica, Regno ac Orbe universo non omnes inferni pœnas ac dolores peferre posset.

Admirandum Joanna pro hominibus patiendi desiderium.

Dum igitur Joanna tam ardenti tamque vehementi zelo & patiendi cupiditate æstuaret, videbatur Sponso Cœlesti, quòd jam nunc Crucem ei suam concredere posset. Eam in rem destinat Gloriosum S. Stephanum Proto-Martyrem suum, qui etiam Sponsæ Christi apparuit cum erecta in altum Cruce, atque ad eam. Cru„cem hanc tibi mittit Dominus to„tâ deinceps vitâ ferendam. Suscipio „illam, respondit ei Joanna prompto volentiq; corde ac animo, eandem„que, ô Gloriose Martyr, pro magna „reputo gratia. Caro quidem ea tibi „constabit, iterum inquit D. Stepha„nus, sed forti esto animo, ad omnia „magnanimitatem ac robur tibi con„feret DEUS. Suscepit amatrix Joanna Crucem, multisque eam consalutavit elogiis, atque sic ardorem suum singularemque Crucis testabatur amorem. Ab ea die Sponsa Christi præter modum acerbos cruciatus martyriumque sustinuit, qua de re exinde acturi sumus. Ad hæc ceu Protectrix peccatorum, scelera mundi non solùm deplorabat amarissimè, verùm & pro eisdem, uti Gloriosa Virgo MARIA, persæpe sanguineas lacrymas profudit.

CAPUT X.

Sor. Joanna pro totius Orbis peccatis enormes à Tartareis spiritibus pœnas, dolores ac martyria sustinet.

TOta invicti nostri Regis Ducisque vita perpetuum fuit certamen, atque ut D. Paulus loquitur ad *Hebr. c. 4. v. 15.* tentatus per omnia ad similitudinē nostram, sed absq; peccato. Cumque Pater æternus eum voce de Cœlo delapsa Filium suum declarâsset, protinus à spiritu est ductus in desertum, ut tentaretur impugnaretur que à Diabolo. Auth. Oper. Imperf. in Matth. singularem cum aliis Ecclesiæ Doctoribus reflectionem facit ad ejus tentationis tempus, & quærit, quo tempore Christus certamen illud cum stygiis hostibus inierit?

&

& respondet, cùm in Jordane Cœli patuêre, cum Spiritus S. in Columbæ specie super Divinum ejus verticem descendit, cùm æternus Pater, eum non semel aperto Cœlo dilectum Filium suum nominavit ac declaravit, cùm Sanctissima Trinitas monstravit testataque est, eum esse Salvatorem mundi, hoc ille tempore adversus Orcum pugnam hanc singularem duellumque iniit. Omnes mysterii hujus circumstantiæ apprimè instituto nostro conveniunt. *Lib.* 2. hujus historiæ *Cap.* 7. attigimus quemadmodum tota vita nostræ Christi Sponsæ perpetuum nunquamque intermissum certamen fuerit, ibidemque recensuimus ærumnas pœnas ac martyria, quæ tempore illo in sæculari vitæ genere à Dæmonibus fuit perpessa. Verùm levia illa fuêre omnia in comparatione modernorum, quæ in Cœnobitico vitæ instituto sustinuit. Hoc in electo vitæ statu quo eam Dominus dilectam suam Sponsam declaravit, dum illa Catholicæ Ecclesiæ necessitates humeris suis imposuit, atque omnium toto Orbe peccatorũ protectrix fuit, tunc cruentissimum Joannæ cum Dæmonibus bellum ac certamen exarsit. Possibile quidem non erit ut omnes ac singulas ejus Victorias erectaque trophæa recenseamus, aliquot tamen duntaxat memorabimus, ut per hæc in cæterorum cognitionem veniri queat.

In Urbis Burgensis Monasterio S. Claræ strictus est Canon ac Regula mediâ nocte ad Matutinum semper comparendi. Conferebat eò sese magnâ diligentia singulis noctibus Sor. Joanna. Finito verò Nocturno Officio cæteris Sanctimonialibus quietem stratumque repetentibus, manebat illa pervigil ad præacutam ferream quandam Crucem, quò nimirum usitata sibi exercitia cum illa perageret. Imponebat ergo Crucem hanc Sor. Joanna humeris suis, atque ita ambulando peragrabat per Claustrum iter Crucis, seseque pro mundi malefactis immolabat. Non potuit stygius hostis ferre istud exercitii genus. Nullum non movit ille lapidem ut quoquo modo id impediret. Nonnunquam infringebat Ancillæ D. colaphos, plagasque inferebat, aliàs eam per humum raptabat, totâ vi ædium impingens angulis. Paulò pòst fustibus eam dirè cædebat, ita ut Joanna nunc terræ allisa corrueret, nunc iterum exsurgeret. Enervabatur quidem hisce corpus illius ac viribus destituebatur, at generosus invictusque animus semper immotus in hac dolorosa exercitatione persistebat.

Dæmones Joannam cum sua Cruce in hortum præcipitant eique fracta ac sauciæ illudũt.

Accessêre ad consuetas istas Martyrii pœnas & aliæ. Semel quippe eam è sublimi per fenestram in solum Dæmon egit præcipitem, & illa in hortum decidit. Quoniam verò casus ille tam altus fuerat, ipsaque gravi suâ Cruce onusta deorsum ceciderat, mansit bona Joanna sensibus cunctis destituta, ossium quoque ejus compages suis emota sedibus, ruraque illi confracta erant; nec ullus aderat mortalium, qui opem illi ferre posset. Ubi ergo Tartarei spiritus eam ita atrociter sauciam destitutamque vidêre, exsibilabant atque irridebant eam dicentes: quid nunc agis? Cur nullius opem flagitas? Ubi nunc sunt amicæ tuæ? Sed quidnam hoc est? Quid-

nam agunt Consorores & Sodales tuæ? Dormiunt omnes, nulla earum tui meminit, nemo est, qui compatiatur tibi, & quidem haud abs re. Nam uti tecum ipsa inclementer agis, nec frugis ullius aut usûs es, ita cunctas etiam habes ludibrio. Et quia spiritales tui Præsides Pharisæis non sunt absimiles, ita etiam tanquam veri Pharisæi agunt, imponuntque humeris tuis onus importabile, suo autem digito illud tangere nolunt. O stulta! Cur non id facis quod ipsi faciunt & non quod dicunt? Quid pœnæ istæ tibi prosunt, quæ brevi vitam tibi adiment? An non ingens est hæc temeritas? Ergo redi tandem semel ad teipsam & crede nos bene tibi consulere. O vos spiritus mendaces! respondet eis magnanima Christi ancilla. Ne vos in cassum fatigaveritis. Jam novi vos veneno fartæ aspides, qui tali palpo ac fallaci adulatorioque susurrio morsum infigere, toxicumq; gestitis infundere. Omnia his, quæ adducitis agam contraria, & sic rectè cuncta habebunt. Ad hæc dicta Principes tenebrarum ab aspectu ejus fugâ se subduxêre. Interim adveniunt Sacræ Virgines, suamque Sor. Joannam requirunt. Ubi verò illa tam immaniter læsa & collisa in horto reperta est, retulerunt eam ad Cellam suam, ubi multis diebus acerbos cruciatus pertulit, donec eam Dominus pristinæ valetudini reddidit, ut iterum Sponsa sua pati posset.

Quibus illa generosè obsistit & infugam dat.

Plurimas ejusmodi generis plagas Sor. Joanna sustinuit, & quidem nunquam non in re causaque gloriæ plenissima, nimirum pro necessitatibus Ecclesiæ Sanctæ Catholicæ nec non salute animarum. Relatum ad eam quandoque fuit de malo statu quarundam personarum, quæ flagitiosa vitæ consuetudine toti Civitati maximo erant scandalo. Advertebat Ancilla D. istorum hominum discrimen. Eapropter velut zelo ardens Protectrix peccatorum, eadem nocte post Matutinum inter 3. quartamque horam matutinam ante affectuosam Iconem Ecce homo referentem, in Choro superiore positam, se contulit, ibique in genua provoluta, pro scandalosis illis peccatoribus ad sequentem oravit modum. DEUS meus, hic ad pedes tuos ego adsternor ut exorem te. Velit oro, Majestas tua, brachium, quod super hos peccatores extentum est, retrahere. Memento ô Rex omnia potens, omnipotentiam tuam potissimum in misericordia tua relucere, cunctorumque operum tuorum maximum, tibique proprium esse lapsos erigere, perinde ac eximio cuipiam artifici gloriosius est, cùm è simplici vilique materia pulchrum pellucidumque vitrum efformat, quàm cùm post ea pulcherrimum opus manuum suarum furenti animo terræ affligit atque comminuit; Tu ô supreme Plastes & Artifex hominem de pulvere terræ formâsti, ac postmodum pretioso tuo sanguine reformâsti, hæc sunt opera manuum tuarum, ne igitur propria tua manufacta abjicias. Sed tu, ô Domine, mihi dices: convertantur ad me & ego convertar ad eos. Ad hoc ego repono, Domine, perspectum tibi esse, hominem se convertere ad te non

Joanna pro peccatoribus effuse oratio.

„non posse, si non tu antè suaviter ad „eum te convertas. Potest quidem „ille ex se ex bono homine malus fie„ri, at sine te à malitia sua converti „ad te nequit. Poterit forsitan cœ„cus peccator malitiam suam cogno„scere eamque detestari, sinon eum „gratia tua illustret, excitet, animet? „Quamnam aliam ob rem humeros „tuos perditâ ove onerâsti, nisi quod „sine tuo impulsu te sequi nequeat? „Per multas ambages ac devia cir„cumvagata deerravit, atque adeò „delassata est, ut ne passum unum „ultrà progredi valeret, idcirco ne„cesse erat, ut misercula hæc pecus „abs te quæreretur, super humeros „imponeretur, & ad ovile reporta„retur. Age igitur Domine, Pecca„tores isti erraverunt ut oves, quæ „perierant, velis tu Divine Pastor „eas requirere, neque à benedicta „manu tua secedere unquam patiaris. Audiit stygius hostis fervidas preces istas multa cum impatientia & stomacho. Cum verò ultra illas ferre non posset, violenter Joannam arripuit, eamque altè in aëra sustulit, ac rursus in terram capite obverso demisit. Casus iste adeò fuit horribilis, ut proculdubiò inde fuisset mortua, nisi DEUS ei miraculosè opitulatus fuisset, longo tamen dierum intervallo enormibus capitis cruciatibus afflicta permansit. Aliâ item vice circiter horam 3. matutinam in eodem Choro apparuêre Joannæ maligni spiritus, minacibusque ei verbis dixêre: Desiste ab eo quod in te recepisti, exorare scilicet pro Ecclesia Catholica & Regnis istis, alioquin te multas in partes discerpemus. Nihil horum pensi habebat fortissima Christi Sponsa, quin & subridere cœpit. At verò hoc derisu Avernales Genii rabiecanum instar perciti, nodosis fustibus Ancillam Christi atrociter contuderunt, dixeruntque: Nihil tibi rationis inest perinde ac bestiæ, neq; ullâ te ratione duci doceriq; pateris, aut quid bonum sit malumve cognoscis, meritò proinde ab omnibus bestiæ loco haberis, hinc itaque te ut bestiam crudis fustium nodis bolisque pascimus, ac sudibus excipimus. Joanna porrò reponit: Verum omninò est me bestiam esse, ut dicitis, sum tamen Creatura DEI pretioso ejus redempta sanguine: Equidem ex meipsa sum nullius pretii, multum tamen valeo magnis multisque laboribus ac doloribus, quibus ille me tam caro emit. Quare immeritò à vobis ita tractor. Itane immeritò? Præstolare duntaxat modicum, brevi id videbis. Interim aliquantisper quiêti absconditique mansêre quoadusque Joanna Choro egressa Cellam suam repeteret: Dumque illa per minores gradus, qui à supernis ad ædium inferiora ducunt, descendere cœpit, magna vi Sponsam Christi corripuerunt, eamque ut pilam deorsum per fenestram projecêre. Delapsa est prono vertice Sor. Joanna, atque adeò graviter saxis allisa, ut mente ac sensibus pariter orbaretur. Dum verò se protinus recolligit, atrocem & supra omnem modum acerbum persensit dolorem, cœpitque altè suspirare ac ingemiscere. Aberat locus ille, ubi abjecta est, sat longe à Dormitorio Cellisque Monasterii, omnesque tunc etiam dulci saporis quiete tenebantur, ita ut mise-

Dirè tractatur Joanna à malignis spiritibus.

Iterum Joannam è fenestra deorsum dejiciunt.

ram Joannam nemo exaudire posset. Itaque ubi Tartarei hostes Sponsam D. tam gravibus in doloribus gemebundam atq; ab omnibus derelictam videre; ajunt illi: Ubi nunc est Confessarius tuus, quòd non te ereptum adveniat è manibus nostris? Quantò esset meliùs tibi, nostrum potiùsquàm illius consilium sequi. Dumque illi sic verbis factisque Joannam excruciant, apparuit cohors alia ad cujus lumen Infernales larvæ diffugêre. Interrogavit Joanna lucidam istam catervam, quæ, opitulatum ei advenerat, quinam essent? Responderunt illi se animas esse à Purgatorio, Quia namq; tu, inquiunt, Protectrix nostra es & singularis benefactrix, ideo præcepit nobis DEUS ut tibi assistamus. Descendebat per id tempus Sororum quæpiam ad recludendos inferiorum ædium Officinas, audit in horto gemitus ac suspiria famulæ D. accurrit festina ad ferendum ei auxilium, conaturque Joannam à terra levare, sed non valebat, scilicet quòd tam graviter læsa Joanna, toto corpore stipitis instar esset immobilis, nec ullâ ratione se juvare aut usquam commovere posset. Accersit ergo unam ex ancillis Cœnobii, tumque ambæ Joannam deferunt ad Cellam ejusdem, ac super tabulatum è subere reponunt, quod ei semper lecti usum vicemque præbuit. Caput ei adeò quassatum, tumefactum incensumque fuerat, ut Consodales ejus continuò Medicum accersiri curârint, timentes fore ut eis Sor. Joanna moriatur. Ut ergo eam Doctor Medicus tanto in discrimine positam vidit, causam tanti mali pandi sibi expetiit, soluſque apud eam mansit. Postquam verò audiit quassatter deorsum præcipitata fuisset, quodque super cranium cecidisset, pro aperto habuit miraculo, eam non illicò extinctam fuisse, aitque illi: Mater, quibus mihi remediis utendum, ut tam horribile malum curem? Quidnam nos mortales præter aut contra dispositionem DEI agere queamus? Manus DEI operata est istud, eadem ejus manus R. V. sanam reddere valet. Et ita etiam egit ipsius Majestas. Nam cùm eodem vespere Medicus pronunciâsset, humanis eam remediis curari non posse, illa postridie manè sana vegetaque fuit. DEUS erat is Medicus, qui dolores ejus ac vulnera unus curare posset. DEUS, inquit D. Chrysostom. *tom. 17. in Genes.* est nostri amantissimus Pater, & Sapientissimus Medicus, complacet sibi cùm nos ejus causa, atque ad salutem nostram vulneratos conspicit. Vix tamen intuetur vulnus, & continuò manum ei admovet illudque sanat.

Anima Purgatorii illi subveniunt ac Dæmones fugant.

Joanna lectus tabula è subere.

DEUS eam mirabiliter sanat.

Et omnes ejus causa dolentes.

Renovabantur sine intermissione istius Christi Sponsæ vulnera, dum perpendimus, quòd ea ne ad momentum cessaret Infernum oppugnare, ideoque nec spiritus maligni desinebant capitalem suam inimicam aggredi, plagis vulneribusque afficere. Aliâ siquidem quadam vice dum in Choro versaretur inter 4. & 5. horam matutinam, DEUMque pro extirpatione hæresûm exoraret, en tibi adest Tartareus Dæmon ac obarmatâ veluti ferro manu tam atroces ei alapas infringebat, ut eminus à Sacris Virginibus ictus illi exaudirentur, Joanna verò ab eorum vi in terram ceciderit, suo in sanguine lota. Accurrêre ad strepi-

Iterum eam dire cædit Dæmon.

strepitum illum Sanctimoniales, cumque Sororem suam ita mulctatam concussam sauciatamque conspexissent, à terra levare Joannam nitebantur, sed nequibant; quantascumque enim adhiberent vires, fortior tamen illis erat Dæmon. Donec tandem Joannæ Tutelaris Angelus in auxilium ei veniret, & postquam eam erexit corpore, animos etiam ei ac pectoris robur addidit. Remansit nihilominus Ancilla Christi tam immaniter à colaphis illis sauciata, ut per complures dies in vultu ejus vibices doloresque perseverarent, videbanturque illi præ dolorum sævitie, ossa è capite ac vultu sibi exsilire; sanctè etiam illa asseverabat, tametsi frequentiùs hostis malignus alapas ei plagasque infixerit, nunquam tamẽ exinde tantos ac nunc dolores percepisse. Plagæ istæ, verbera & tormenta ab Infernalibus inimicis eidem illata propemodum indesinentia perpetuaque fuêre, & ferè tum accidebant, quando illa cum Sacris Virginibus in Choro Divinis intererat officiis. Tum quippe cædebant illam, atque ad pulpitum aut sedilia impingebant. Imò nonnunquam Christi Sponsam ad lacunaria usque in sublime levabant atque iterum summâ vi deorsum dejiciebant, neque id ullo consilio auxilio ve à Sororibus poterat impedire. Nihil tum eis agendum supererat, quàm ut miserabile illud spectaculum intuerentur, vim fremitumque perciperent, ac madentibus lacrymarum imbre oculis, ingenti cum sensu doloris Sor. suam Joannam DEO commendarent. Cùm aliquando primâ noctis vigilia Orationi insisteret, malitia mundi, quæ per id tempus plurimum invaluerat, eidem vivacissimè fuit repræsentata, ita ut præ acerrimo sensu doloris in amarissimas lacrymas solveretur. Inter hæc apparet ei Gloriosissima Virgo MARIA & ait: Filia mea Joanna cur ploras? O Sanctissima Virgo, respondet illa, lacrymor multæ variæque mundi malitiæ causa. Lacrymor, quoniam perspicio, quòd homines nefariâ suâ temeritate Cœlum irritant atq; ad iram provocant. Illacrymor ob peccata, quæ adversus Sanctissimum Filium tuum propudiosissimè committuntur. Illacrymor, quoniam liquidò intueor, quàm nos malè pretioso ejus sanguine, quem pro nobis fudit utamur. Bonum est hoc, Filia mea, respondet Cœlorũ Regina, at nunc induere tu ejus fortitudine ad æternã animarum salutem tuâ ope promovendam. Hunc in finem animum excita ad patiendum, cui non longè post sese offeret occasio. In eo D. Claræ Cœnobio præscriptum est regulæ, trinâ vice quot hebdomadis disciplinam facere: dum ergo noctu Ancilla D. communi flagellationi adesset, undique se acerbissimè diverberavit, ubertimque sanguinem profudit, flagellationem illam intentione animi ad æternam salutem animarum fervido ac flagrante zelo dirigens. Ferre id non potuit Lucifer, sed mox in eam ingens immisit malorum Geniorum examen, qui Joannam in solum proturbavêre, ac super eam perstrepentes, famulam Christi adeò premebant & suffocabant, ut nullum ducere halitum valeret. Supervenêre actioni huic Sacræ Ascetriæ, stygiosque spiritus aquâ bene-

Quod quidem ferè fuit indesinens ac perpetuum.

Joanna mundi malitiam acerbè deplorat.

Et ad patiendum pro eâ à B. V. animatur.

Ac ejus causa dirè se cædit.

Dæmones Joannam fere præfocant.

dicta fugavêre. Tum Charissimam suam Matrem, Joannam è terra levatam sublevatamque humeris in Cellam deduxerunt, quippe quæ nec pedibus consistere, nedum gressum figere sola posset. Irruerunt in hoc itinere iteratò in eam Dæmones, nitebanturque eam per fenestram dejicere, sed in opus id non poterant deducere, eò quòd Sorores Joannam circumplexæ arctè tenerent, atque sine cessatione ad Cellam iter promoverent, tametsi non absque maxima vi & contentione. In Cellam ubi ventum est, petiit Joanna ut sola manere posset: at verò Consodales ejus nullo id pacto permittere volebant, dicebantque haudquaquam internecinus hostis odium suum in Reverentia Vestra explere, atq; in maximum malum nostrũ vita eam privare debet. Nulla enimvero copia illi ejus rei fiet, respõdet Joanna; nolite timere pejus multò esset, si nequam ille existimaret nos ejus causâ trepidare. Solam modò me finite, oportet ut hic tumidus ac superbia inflatus spiritus, magnam gratiæ Divinæ vim roburque sentiat, dum ego DEI gratiæ adjutorioque fido, & dum una tam abjecta nulliusque pretii Creatura, qualis ego sum, eidem se opponere audet potestque. Fidelis est DEUS, inquit Apostolus 1. *Cor.* 10. *v.* 13. nec patitur nos tentari supra id, quod possumus, sed faciet etiam cum tentatione proventum, ut possimus sustinere.

Ejusdem contra illos magnanimitas.

Inexplicabilem hanc fidelitatem fidelissima ejus amica Sor. Joanna apprimè est experta. Injunxerat ei Divina Majestas, ut pro exaltatione ac prosperitate S. Catholicæ Ecclesiæ oret, uti & pro conservatione Regnorum istorum, quæ Bello, fame pesteque graviter puniebantur. Perseveravit Joanna in hac imposita sibi prece assiduò. At verò maligni hostes eandem vi correptam vestimentis nudavêre, & postquam Sponsam D. sic totaliter nudatam à calce usque ad caput perquam truculenter atque acerbè diverberâssent & dilaniassent, ita ut totum ejus corpus unum esset vulnus, ignitâ eam loricâ induerunt, quæ ignitis præacutisque hamis sive telorum mucronibus præferrata fuerat. In hoc terrifico cruciatu ac martyrio Ancilla Christi à Tartareis flammis consumebatur, ac totum etiam sanguinem de perdiderat. Interhæc verò comparuêre Joannæ quatuor illius Seraphini, dispuleruntque Orci tenebriones, Cacodæmones, exuerunt eam ignitâ illa infernali loricâ, persanârunt ejus vulnera, exterserunt defluentem toto corpore sanguinem, sumpserunt etiam incensum illum thoracem eumque Domino monstrârunt, qui toti hujus tragædiæ actui spectator aderat. Filia mea, dicebat ei D. permagni ego facio passionem tuam, & arbitror eam valdè fructuosam fore. Domine, reponit ejus Ancilla, nullam ego utilitatem fructumque cerno in omnibus, quæ ago. Quid refert, ait Dominus, si tu id non cernas & cernam ego? Tibi competit ut patiaris, mihi ut id inspiciam, ponderem atque æstimem.

horrendis iterum Joannam excruciant.

4. Seraphini ab excremento Joannam liberant.

Cujus tolerantiam Dominus multum æstimat.

Quemadmodum ergo Sponsæ suæ patientiam æstimavit Christus D. pariter etiam æstimavit eam Sanctissima ejus Mater Virgo MARIA. Asserit hoc

hoc ipsa DEI Sponsa ingenuis suis simplicibusque verbis, quæ admodum sunt suavia, & de verbo ad verbum sonant, ut sequitur. Diebus istis institêre maligni spiritus, ne porro Dominũ pergam exorare pro Ecclesia Catholica, neq; illis qui in mortifero crimine versantur. Ego verò illis respondi, ne frustra in adversum nitantur, nam etsi ægrè id illi ferant, me nihilominus id acturuam. Quando R. P. Lector Sanchez huc advenit (is erat ejus conscientiæ arbiter, vir multum spiritualis, qui Burgi in Conventu S. Francisci Guardianus decessit, bonumque sanctitatis odorem post se reliquit) tum ejulant Dæmones & ajunt, cur ò tibi Monachus iste constabit, imò ipsâ vitâ tua. Audi modò illum, audi ô misera, quæ non intelligis, quod agis.

Vide quam gravis Dæmonibus sit oratio pro invicem.

Aliâ vice circa horam 9. noctis horrenda sæviebat tempestas, cepeperatque ubertim ningere. Eram ego more mea in Cruce. Tartarei verò spiritus me sunt adorti summo cũ furore, atq; una cum Cruce præcipitem dedêre in terram, ubi mortuæ similis jacui, donec DEI permissione, ad ingens lumen meipsam intuita sum, quod idem me elevavit, sursumq; in Odeũ per aëra perduxit, ubi ego plurimum fatigata viribusque destituta mansi, postmodum id totum prædicto P. Lectori narravi. Post hoc verò affuêre Dæmones quodam Sabbati die, nocturno tempore, dum grando ingens nixque copiosa decideret, ego vero ad Crucem essem, illic me horrifico impetu sunt adorti, linguam mihi vinxerunt, simulq; post tergũ utriusque manus pollices itemque pedes colligarunt, ac demum ita ligatam per eandã fenestram dejecerunt dixeruntq; : Vade nunc vetula & improba anus & quærelas depone apud miserum illum cucullatum Mendicum Monachum, ille tibi assistet, narra illi ac pande omnia, ne celaveris quidquã, quod tamen in magnũ tuum malũ postea vertet. His dictis tamdiu me per stratam nivibus humum raptârunt, donec SS. Virgo Maria advenit atque ad illos inquit: Vos perfidi ac perduelles, sinite famulam Filii mei in pace. Quid cogitatis? Vestrum erit æternum supplicium, illius verò æterna requies. Facessite actutum, abite in Tartari antra, stygiosq; recessus. His profugere illi, meq; deserûere, & ego videbam quasi argenteam scalam pertingentẽ usque ad Cœlos, quodque suprema Orbis Regina per eam in Cœlum conscenderet. Ut verò ego ad Cellã redii, benedictionem suam mihi dedit: gerebat ea in capite omnẽ pretii modum vincentem coronam, volebatque capiti meo eam imponere, at ego illi dixi: Nequaquam: impone illam ô Gloriosissima Regina illius capiti, qui eam promeruit, ego namque aliud non mereor, quàm prout mecum ista Orci confluges agit. Postquam igitur linguæ mihi solvit vincula. Filia mea, inquit, mane in pace ac quiete. Si nunc paretis, uberem postmodum recipies mercedem. Ne dolorum tuorum causã animum demiseris, nec desine, uti est injunctũ tibi preces fundere; quippe quæ per hoc Filio meo Ecclesiæque sanctæ ejus ingens præstas obse-

Rerum eã ligatis pedibus manibus ac lingua è fenestra dejiciunt.

SS. Virgo Joannam è Dæmonum liberat manibus.

Et ad patiendum perseverandumq; in Oratione pro Ecclesia DEI hortatur.

„ obsequium. Dehinc videri desiit, e-
„ go verò admodum fracta, enervis,
„ malèq; accepta remansi. Hæc pro-
pria sunt Ancillæ Christi Joannæ ver-
ba, & quidem illa suamet confessione,
tales tamque acerbas pœnas ac Mar-
tyria perferebat, corpusque ejus val-
dè viribus attritum elanguerat; at ve-
rò anima ejus DEI ac Sanctissimæ
Matris ejus visitatione adeò confor-
tabatur, ut indies magnanimitatis
fortitudinisque ingentia caperet in-
crementa, atque ad nova subeunda
certamina excitaretur.

CAPUT XI.

*Sor. Joanna horribilia cũ spiritibus ma-
lignis ingreditur certamina, nobi-
lesque inde reportat Vi-
ctorias.*

PRincipes persecuti sunt me ait Re-
gius Propheta David *Psal.* 118. ego
verò lætabor super eloquia tua, sicut
qui invenit spolia multa. Non ait si-
cut is, qui magnas divitias, thesauros
aut fruges, sed sicut invenit is, qui in-
vênit spolia multa, quæ nimirum di-
micando de armati hostis exuviis vi-
ctoriâ obtentâ referuntur. Fortes no-
stra generosaque Herois S. Joanna, ad
hunc quoq; modum alloqui DEUM
poterat, siquidem gaudium quod ea
in DEO salutari suo habuit, tale fuit,
quale illius est, qui invenit spolia mul-
ta: videlicet posteaquam Principes
tenebrarum Sponsam D. multiplici
prorsusque terribili impugnatione in-
festârunt & sunt persecuti, illaque ab
Orco præclarissimas retulit Victorias
ad modum Christi D. de quo Haba-
cuc Propheta ait, devicisse hostes
suos, dum infestos hastarum mucro-
nes perrupit, seseque per eos pene-
travit.

Ubi igitur prætacto modo Sor. Jo-
anna cum Aereis libus spiritibus acri-
ter fortiterque dimicavit, & nun-
quam non triumphavit, evênit quan-
doque dum illa in Cella sua Orationi
esset intenta, DEUMque instantissi-
mè pro Ecclesia Catholica, pro Re-
gnis, cunctisque peccatoribus depre-
caretur, ut eam dæmones corripe-
rent, atque per aëra usque ad ingres-
sum obscuri cujusdam antri deferrent.
Hic illa est intuita damnatum quendâ
tetrâ, abominabili ac horrida usque-
quaque specie foras prorepentem.
Totum illius corpus pilis erat obsi-
tum, gradiebaturque quadrupes per-
inde ac bellua. Videbat quidem Jo-
anna, quòd in se furibundâ rabie in-
volare gestiret, sed pariter videbat
etiam, quòd eum quispiam retrahe-
ret ac pelleret, licet non videret, à
quonam ita fugaretur. Ab eo loco du-
xerunt spiritus infernales capitalem
suam inimicam Sor. Joannam super
incensum ac ferventem quendam
scopulum, ubi ex parte un obscurum
tetrique odoris erat incendium, ex
altera erat lacus nive glacieque oper-
tus. Istic circumdant Joannam Dæ-
mones, cumque congregati inter se
consultâssent dicebant: Quid nobis
agendum, quoniam hæc mulier mul-
ta signa facit? Ista est capitalis jurata-
que inimica nostra, quæ in singulas
horas precibus pœnisque suis innu-
meras nobis è faucibus animas rapit.
Si dimittimus eam sic, desolabitur ac
pessumibit regnum nostrum: siqui-
dem

Dæmones eam in infernum deportant.